

“Έλπιζα και πάλι ελπίζω” - Λόγια μουσική παράδοση της Κωνσταντινούπολης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Η λόγια μουσική της Κωνσταντινούπολης αποτελεί μια ξεχωριστή ενότητα κοσμικών μελών και τραγουδιών που αναπτύχθηκε από το 17ο αι έως τον 20ο αι. Πρόκειται για το μουσικό πολιτισμό των Ρωμηών της Πόλης, ο οποίος όπως ήταν αναμενόμενο επηρέαζε και τον ευρύτερο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου. Η ερμηνεία της μουσικής αυτής απαιτεί μουσικά όργανα με ιδιαίτερη τεχνική ευχρησία στην απόδοση των διαστημάτων, και στην ανάπτυξη του ρυθμού, τέτοια όργανα είναι το κανονάκι, το ούτι, η πανδουρίδα (ταμπούρ), το νει. Η συγγένεια της λόγιας μουσικής με την εκκλησιαστική μουσική είναι δεδομένη και

αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι πολλοί Λαμπαδάριοι και Πρωτοψάλτες διακρίθηκαν και στα δυο μουσικά είδη. Μεταξύ αυτών ο Πέτρος ο Πελοποννήσιος, ο Ιάκωβος Πρωτοψάλτης και ο Γρηγόριος Πρωτοψάλτης.

Ακολουθεί το άσμα «Ἐλπίζα καὶ πάλι ἐλπίζω», του Γρηγορίου Πρωτοψάλτου. Το τραγούδι είναι καταγεγραμμένο στο κώδικα Δοχειαρίου 322 και έχει συμπεριληφθεί στη μουσική συλλογή του Θεοδώρου Φωκαέα «Πανδώρα». Δισκογραφικά έχει εκδοθεί από τον καθηγητή Γρηγόρη Στάθη με τη χορωδία του Θρ. Στανίτσα στο Άλμπουμ για τον Γρηγόριο Πρωτοψάλτη.

Ἦχος πλ. α΄, Χισάρ Πουσσελίκ

Ἐλπίζα καὶ πάλι ἐλπίζω, μὲ ἐλπίδα σταθερὰ
ἐπειδὴ καὶ ἡ καρδιά μου ἦτον πάντα καθαρά.

Νὰ προσμένης πρέπει τέλος κι ὄχι νὰ ἀπελπισθῆς,
καύχημα διὰ νὰ σ’ ἔχω, τῆς δικῆς μου τῆς ζωῆς.

Ο Δρόσος Κουτσοκώστας του μουσικού σχήματος “Εν Χορδαίς” τραγουδά το «Ἐλπίζα και πάλι ελπίζω» από την “Ευτέρπη» του Χουρμουζίου Χαρτοφύλακος.

%gjnskiuydyhghujgyd%